

Разследването започва

Да стане в неделя в осем сутринта, за да участва във видеоконференция за декриптиране, не беше сред мечтите на Лари Мистъри – ученик в училището за детективи „Ай Интернешънъл“. Лари беше сред най-големите нощни птици на Лондон и в осем сутринта очите му се затваряха. За да не заспи отново, той пиеше една след друга кутийки кока-кола, а мехурчетата се бунтуваха шумно в стомаха му.

Но не приспивната лекция на агент ЕП34 притесняваше младия детектив. Чакаше го пътуване, а от прозорците на мансардата* му се виждаше центърът на Лондон, затиснат от огромни черни облаци, предвещаващи буря. Момчето хвърли поглед към термометъра на перваза и изохка:

---

* *мансарда – апартамент на таванския етаж на жилищна сграда*

– Не е възможно... Пет градуса под нулата!

Скоро щеше да завали сняг. Класическа зимна буря, както съобщиха в прогнозата за времето. Трябваше веднага да направи нещо: излизането от къщи в снежна виелица не влизаше в личната му класация „Топ десет“ на удоволствията и забавленията.

– Хм... Мога да инсценирам технически проблем – реши Лари и разроши черната си коса. – Очаква ме една хубава ваканция в Париж с брат ми Гаспар, защо да я пропускам?

Момчето бавно придвижи пръсти по клавиатурата с поглед, съсредоточен върху камерата, за да не предизвика подозрения у другите участници във видеоконференцията. Успя да влезе във видеонастройките на компютъра и пусна една пиратска програма със звучното име „Електронно цунами“.

На монитора се появи лека вълна, последвана от трептения. Те се разпростряха бързо върху образа му, който започна да се изкривява и размазва, докато накрая съвсем изчезна.

В следващата минута всичко се тресеше и се разпадаше неудържимо, сякаш под напора на мощна опустошителна вълна. Дребничката преподавателка по декриптиране забеляза случващото се и веднага прекъсна лекцията.

– Какво става, агент ЛМ14? – попита тя

с писклявото си гласче. После тонът ѝ стана по-рязък. – Агент ЛМ14? На линия ли сте още?

Тогава Лари симулира звуково смущение, като притисна микрофона между пръстите си.

– Губя... ФШШШШШ... сигнала... ФШШШШШ... Лошо време!

Миг след това екранът стана черен. Момчето бързо изключи компютъра и свали слушалките.

– Ти си ненадминат, Лари! – поздрави се той и тържествуващо вдигна дългите си тънки ръце в знак на победа. – Ти си самата ловкост! Никой не може да те достигне в изкуството на измамата.

Изпи до дъно последната кутийка кола, хвърли я върху голямата купчина, която едва се крепеше на бюрото му, облече си якето и си сложи ръкавици и шапка. Пътният му сак го чакаше готов до вратата, но когато понечи да го вдигне, погледът му попадна върху нещо като мобилен телефон, висящ на стената.

Това беше айнетът – скъпоценното му хайтек устройство. Елегантният титанов апарат беше последна дума на най-новите технологии, достойни за шпионски филм. Айнетът служеше на учениците на „Ай Интернешъ-

нъл“, когато изпълняваха детективските си мисии по целия свят.

Лари обикновено не се разделяше с него, но сега не отиваше на мисия. Беше във ваканция, за да си почине, и известно време не искаше да мисли за училище. Помисли още малко, въртейки айнета в ръцете си. Накрая реши.

– Тук ще бъде на сигурно място... Всичко се случва. Току-виж, го изпусна от Айфеловата кула!

Окачи отново устройството на мястото му и заключи вратата на мансардата с три превъртания на ключа. Трябваше да стигне на гара „Сейнт Панкрас“, където щеше да се качи на влака Евростар, който минаваше през тунел под Ламанша. Високоскоростният влак се движеше с 300 километра в час и стигаше за по-малко от два часа и половина до френската столица. Това постижение на технологиите караше Лари да настръхва от възхищение.

– Ще пристигна при Гаспар точно на обед! – избоботи възторжено той, докато вървеше по тротоара, без да обръща внимание на снежинките, които започваха да танцуват из въздуха. – Много добре направих, че не взех самолета!

Помисли за братовчедка си Агата, която

бе излетяла рано тази сутрин заедно с икономa господин Кент и котарака Уотсън. Те вече бяха стигнали в парижкото ателие на Гаспар и най-вероятно търпеливо слушаха една от неговите отегчителни речи за изкуството.

Потънал в мислите си, Лари пристигна на „Сейнт Панкрас“ доста рано – влакът му щеше да потегли в 9.30. Влезе във фоайето и се втрещи – с огромните си метални колони, огледалния под и лъскавите вагони на колоовозите, гарата приличаше на космическа станция.

– Леле, майко! – извика възторжено той.

В следващия момент един глас зад гърба му го накара да замръзне.

– Какво правите тук, агент ЛМ14?

Нямаше нужда да се обръща, за да разбере чий е този глас. Беше преподавателят по детективска практика с кодово име УМ60.

Какво правеше на „Сейнт Панкрас“? Беше дошъл да му чете конско за бягството му от конференцията по криптиране и декриптиране?

Вкаменен и зачервен от срам, Лари започна да пелтечи и да търси някакви оправдания.

– Ъъъ... Ами, аз... Извинявам се за лекцията и обещавам, че няма да се повтори!

– Не знам за какво говорите, детектив! – отвърна сухо УМ60. – И не ме интересува. Имам много по-важни ангажименти!

Момчето въздъхна с облекчение и едва сега се осмели да се обърне и да погледне в лицето учителя си. Трябваше обаче да насочи поглед надолу, защото агент УМ60 бе два пъти по-нисък от него.

Тъй като бе свикнал да го гледа само на монитор, Лари не бе забелязал колко прилича на пингвин с нахлупеното на главата си бомбе и едва сдържа смеха си.

– Нещо не е наред ли, агент ЛМ14? – попита озадачен учителят.

– А, не... Хи-хи ... Заклевам се!

– Защо ме гледате така?

– Забелязах, че носите дипломатическо куфарче... Заминавате ли някъде? – попита Лари, за да го отвлече от въпросите.

– Очевидно! – кимна агент УМ60, като приглади мустаците си. – Ще се кача на влака за Париж в 9.30 часа. Имам труден случай за решаване, детектив.

Лари едва успя да преглътне пристъпа на смях, който го връхлетя. За да избегне неприятните последствия, той грабна куфарчето на учителя си и тръгна бързо по перона.

– Позволете да ви помогна и да ви придружа до вагона! – едва успя да каже момчето.

За съжаление, не бе забелязал веригата, с която куфарчето беше вързано за китката на учителя.

И така, с лошо падане и дълго охкане, започна дългият ден на младия детектив Лари Мистъри, комуто предстоеше да реши най-опасния случай в своята кариера.

1. Ателието на Гаспар

Дванайсетгодишната Агата отдавна бе наясно, че всички членове на фамилията Мистъри са порядъчно ексцентрични*. Спомняше си семейните коледни вечери при дядо и баба, масата, отрупана с лакомства, разговорите на чичовци и лели, братовчеди и далечни роднини. Всички бяха пръснати по света, всеки се занимаваше с някаква странна професия и говореше езика на страната, в която живееше, затова фамилните сбирки бяха толкова забавни и толкова международни, че можеха да предизвикат завист дори у ООН.

Сред най-странните птици в рода беше Самюъл Мистъри, бащата на Лари. Той сменяше работата си непрекъснато, като следваше променливите си интереси. Знаеше толкова много езици, че вече му бе трудно

* *ексцентричен – чудат*

да ги преброи. И най-вече се местеше и се развеждаше с изключителна лекота. От последния му брак с една норвежка шампионка по кърлинг се бе родила Илсе, третото му дете, което беше много русо. Лари беше средният син. Беше се родил, когато Самюъл Мистъри работеше в Лондон като парков архитект за Нейно величество кралицата на Англия. Първият му син бе роден в Париж и се казваше Гаспар. Самюъл бе загубил ума си по майка му – стилист на висша мода за кученца – много шик професия в града на светлините.

Сега Гаспар беше вече двайсетгодишен, учеше живопис в академията по изящни изкуства „Бел епок“ и прекарваше голяма част от времето си в ателието си в една стара мансарда с изглед към Нотр Дам.

Гаспар беше сух и висок, с буйна къдрава коса и с престилка, винаги изцапана с бои.

– Не си пипай носа, братовчедке! – казваше той в този момент на Агата, която седеше послушно на един изтъркан фотьойл. – Стой мирно още малко, *ma chĕrie**, искам да предам цялата ти проницателност!

Агата сдържа усмивката си. Такъв бе обичайният речник на Гаспар – изпълнен с необичайни прилагателни и възклицания на френски. Но тя се чувстваше не толкова проницателна, колкото пронизана от студа. Вън духаше леден вятър и печките на дърва в хола не бяха достатъчни да я стоплят.

Уотсън, нейният голям сибирски котарак с гъста бяла козина, си бе намерил топличко местенце до огъня.

– Наистина ли искаш да станеш писателка? – попита след малко Гаспар, като се отдалечи от статива с въглена между пръстите.

– Може ли вече да говоря?

---

* *ma cherie (фр.) – скъпа*

– *Oui, oui**, разбира се! – извини се братовчедът. – Скицата ти е готова!

Агата скочи на крака, раздвижи рамене и започна да разтрива ръцете си, за да възстанови движението на кръвта в тях.

– Много обичам да пиша – каза свенливо тя, – но имам още много да уча!

– Какви книги предпочиташ?

– За тайнствени събития с неочаквани обрати...

– Криминални романи?

Момичето се засмя.

– Да, с нескопосани детективи, които откриват престъпника само защото имат голям късмет – каза тя, мислейки за братовчед си Лари, неин другар в безброй приключения.

Беше вече дванайсет часа и до пристигането на Лари оставаше малко време. Доколкото го познаваше, през целия ден щеше да се оплаква от снега.

– Между другото, от колко време не си виждал брат си? – попита тя Гаспар.

Той се показа между платната и рамките, пръснати навсякъде из помещението. Спря, поглади бохемските си бакенбарди, огледа се замислено и избра една прашна картина.

---

* *oui (фр.) – да*

– Ето я! – възкликна доволен той, като избърса платното с ръкава си. – Последния път, когато беше при мен, Лари приличаше на уплашено пиленце!

Гаспар показа портрета на Агата и тя се закиска. Лари беше със щръкнала коса, бузест и със сърдито изражение. Гаспар се бе пошегувал и бе нарисувал брат си вместо с обувки с пилешки крака.

– Наистина, на десет години Лари беше много намръщен – спомни си весело момичето. – Не че сега е кой знае колко по-различен...

Гаспар погледна учудено картината.

– Как разбра, че е бил на десет години?

– Датата е написана отдолу.

– *Oui, oui*, колко съм глупав! – разсмя се той, после ѝ намигна. – Предупредиха ме, че не пропускаш нищо, *ma petite** Агата!

В този момент от банята се разнесе тропотене, Уотсън скочи и наостри уши. Когато вратата се отвори и на прага се появи внушителната фигура на господин Кент, котаракът се върна на мястото си, сви се на кълбо и заспа блажено.

– Може ли да остана с халата? – попита икономът на „Мистъри хаус“. – Не искам да се разболявам...

**ma petite (фр.) – моя малка*

Гаспар не се зарадва на този въпрос и обиколи малко притеснено своя модел.

– Невероятно! Какъв шанс! Никога не съм рисувал боксьор с такива размери и с такова непроницаемо лице – не можеше да повярва младият художник. – Ще излезе едно произведение *extraordinaire**!

– Мислите ли, господин Гаспар? – попита икономът, като изгледа намръщено червените ръкавици, които трябваше да сложи, за да позира за груповия портрет.

Агата се спусна да му помогне.

– Става дума само за няколко минути! Ще свършите за нула време – успокои го тя и смигна на братовчед си. – Нали така?

– *Oui*, *oui*, много малко време! – потвърди художникът.

Икономът прекоси изгърбен помещението, застана зад фотьойла, бавно свали халата и остана по къси панталони.

– Сега вдигни юмруци, гърдите напред, решителност в погледа! – даде наставления Гаспар.

Огромният мъж се подчини без оплаквания. Като момче за всичко на служба при Агата, бе свикнал с всякакви странни ситуации, дори и с такива, които го поставяха на непривични изпитания.

---

* *extraordinaire (фр.) – необикновен*

Ателието потъна в нереална тишина. Умницата Агата отиде до камандурата, облегна лакти на перваза и огледа улицата. В Париж вече бяха запалили коледните светлини и хората се движеха бързо, като че ли искаха да избягат от предпразничната треска, обхванала града. В далечината се виждаше Нотр Дам в цялото ѝ готическо величие. Внушителната ѝ красота предизвика у Агата идея за роман – действието му щеше да се развива по време на строежа на катедралата. Съдържанието щеше да бъде изпълнено с престъпления и заговори.

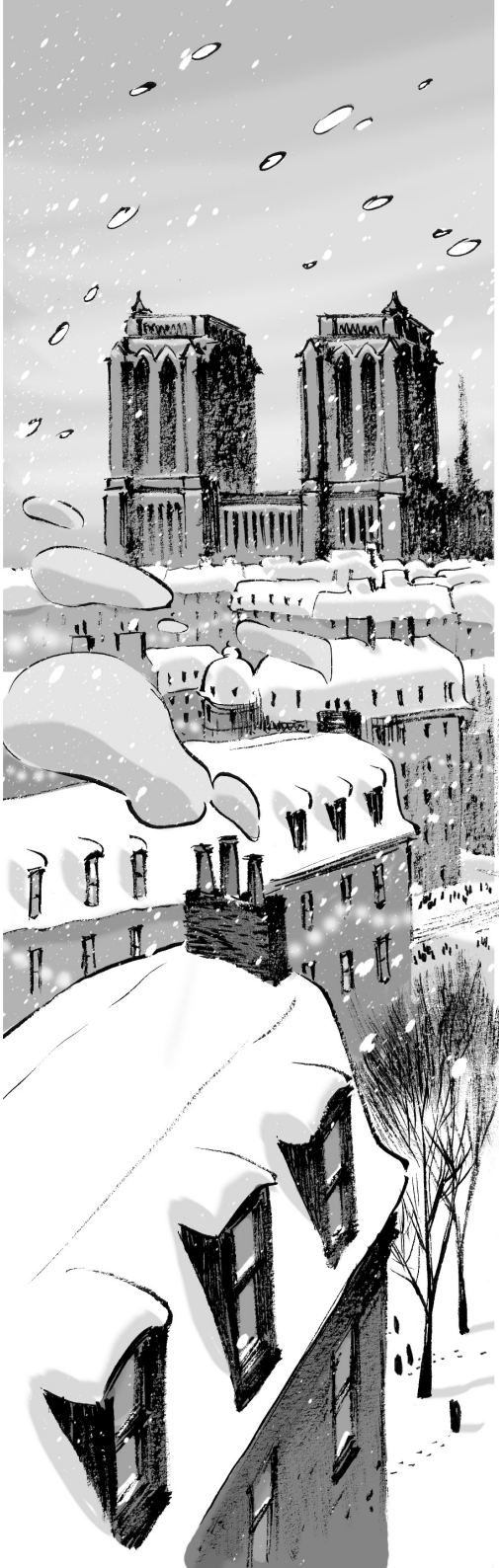

Обхванатa от вдъхновение, Агата извади от чантата си своя верен тефтер и започна да си прави бележки. Искаше ѝ се да направи някои исторически справки, но в ателието имаше само платна, туби с бои, четки... все неща за рисуване и нито една енциклопедия.

Тя въздъхна, после се концентрира и продължи да пише.

Всички мълчаха, потънали в работата си. Стреснаха ги настоятелни удари по вратата, които прекъснаха заниманията им.

– Отворете ми, вкочаних се! – викаше отчаяно Лари Мистъри.

Гаспар се спусна към вратата, свали райбера и едва не смачка брат си в гореща прегръдка.

Но Лари си беше Лари. Още не влязъл, той започна да се оплаква.

– Станах на висулка! От половин час натискам звънеца. Да не сте оглушали?

– *Pardon**, звънецът е счупен! – извини се Гаспар и му направи път.

– Също и асансьорът!

– Шест етажа пеша са наистина една тренировка *formidable***!

Лари изтупа снега от якето си и чак тогава забеляза, че господин Кент бе облечен ка-

---

* *Pardon (фр.) – извинете*
** *formidable (фр.) – страшна, чудовищна*

то боксьор, излязъл на ринга за боксов мач.

– Я виж ти! – възкликна той. – Какво, по дяволите, става тук?

Агата не пропусна да му отвърне подобаващо.

– А ти какво правиш с тези тъмни очила в такъв мрачен ден?

Наистина младият лондонски детектив бе свалил дебелото яке, ръкавиците и шапката, но все още носеше чифт тъмни очила с червени светлини по рамката.

– А, очилата ли? Уф... Търпение, братовчедке, не мога да ти обясня сега... – той стисна устни и тайно ú подаде вестник „Фигаро“.

– Рисувам семеен портрет – обади се ентусиазирано Гаспар. – Готов ли си да позираш?

– Може ли да се обличам вече? – попита с надежда икономът, все още неподвижен и с вдигнат гард*.

– *Oui*, *oui*, мосю Кент!

Верният домашен помощник опипа челюстта си с гигантската ръкавица, после отиде в банята да облече безупречния си смокинг. Междувременно Лари бе довлечен от брат си до статива.

– Виждаш ли? Вече скицирах Уотсън, Агата и господин Кент. Твой ред е! – настоя Гаспар.

---

* *гард – защитна поза в бокса*

– Амиии... Ъъъъ... Малко съм уморен... Първо бих хапнал един хамбургер – опита се да се измъкне Лари. – Не можеш ли да ме нарисуваш по памет?

Гаспар го изгледа неотстъпчиво.

– По памет? Не мога! Много си се променил от последния път, Лари! Станал си... Станал си мъж!

– Тази снимка може да ти е от полза – намеси се Агата. Тя прибра вестника в чантата си и подаде на Гаспар една снимка, на която тя и Лари бяха в парка на „Мистъри хаус“. – А докато ти довършваш портрета, цялата лондонска групичка ще се разходим до Айфеловата кула.

Лари кимна. Изражението на очите му не можеше да се види зад тъмните очила.

Момичето се облече добре, за да излезе на студа, и извика господин Кент.

На прага на вратата Гаспар ги спря.

– Свърших кобалтовото синьо. Може ли да ми купите една тубичка?

– Можеш да разчиташ на нас, братовчеде – обеща Агата.

Новината във вестника бе сложила крила на раменете ѝ и сега очите ѝ блестяха проницателно.